

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Katarzyna Tymińska

pod nieobecność Prokuratora Rejonowego G.-Ś.

po rozpoznaniu 08.05.2013r., 08.07.2013r., 16.10.2013r., 27.11.2013r., 24.04.2014r., 24.06.2014r., 09.09.2014r., 18.11.2014r., 12.05.2016r., 23.08.2016r., 22.11.2016r., 14.02.2017r., 16.05.2017r., 21.07.2017r., 19.09.2017r., 07.11.2017r., 08.12.2017r. . na rozprawie sprawy:

L. M. (1), syna A. i Z. z domu G., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że:

1. W dniu 26 kwietnia 2011 roku w C. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s P. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 558,90 zł dla firmy kupującej (...) M. G. (1) z/s. C., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.
2. W dniu 28 kwietnia 2011 roku w C. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s P. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 1756,80 zł dla firmy kupującej (...) M. G. (1) z/s. C., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.
3. W dniu 29 kwietnia 2011 roku w C. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s P. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwoty netto 1408,85 zł i 109,80 zł dla firmy kupującej (...) M. G. (1) z/s. C., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.
4. W dniu 11 maja 2011 roku w C. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s P. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 97,59 zł dla firmy kupującej (...) M. G. (1) z/s. C., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.
5. W dniu 20 maja 2011 roku w C. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s P. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 721,71 zł dla firmy kupującej (...) M. G. (1) z/s. C., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.
6. W dniu 26 maja 2011 roku w C. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s P. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 262,68 zł dla firmy kupującej (...) M. G. (1) z/s. C., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.
7. W dniu 27 maja 2011 roku w C. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s P. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 268,35 zł dla firmy kupującej (...) M. G. (1) z/s. C., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

8. W dniu 31 maja 2011 roku w C. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s P. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 107,30 zł dla firmy kupującej (...) M. G. (1) z/s. C., tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

9. W dniu 20 kwietnia 2011 roku w D. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) sp. jawna M. G. (1) z/s C. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 415,30 i 379,70 zł dla firmy kupującej PHU (...) z/s D. tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

10. W dniu 28 kwietnia 2011 roku w D. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s C. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 399,18 zł dla firmy kupującej PHU (...) z/s D. tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

11. W dniu 05 maja 2011 roku w D. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s C. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 236,46 zł dla firmy kupującej PHU (...) z/s D. tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

12. W dniu 25 maja 2011 roku w D. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy (...) z/s C. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę netto 231,78 zł dla firmy kupującej PHU (...) z/s D. tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

13. W dniu 27 kwietnia 2011 roku w P. w celu użycia za autentyczne jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A. posługując się podrobioną pieczętką firmy PHU (...) z/s D. wystawił 2 faktury VAT bez numerów na kwotę netto 788,87 zł i 3320,92 zł dla firmy kupującej LAK-MAR L. C. z/s P. tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

14. W dniu 31 marca 2011 roku w P. jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. AUTO z/s w A. posługując się oryginalnymi drukami WZ wraz z oryginalną pieczętką firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s/ w A. wystawił 2 druki WZ wpisując nieprawdziwe dane dotyczące rozchodu artykułów lakierniczych jakie posiadał na stanie na łączną kwotę 5.234 zł brutto, tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

15. W okresie czasu od lutego 2011 r. do maja 2011 roku w A., woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając z góry powziętego zamiaru jako przedstawiciel handlowy firmy P.H. U (...) sp. jawna z/s w A. doprowadził w/w firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że pobrał towar w postaci artykułów lakierniczych z magazynu w/w firmy z jednoczesnym wprowadzeniem w błąd co do rzeczywistych zamówień zebranych od klientów oraz zlecił wystawienie 23 faktur VAT na łączną kwotę netto 58.149,81 zł w tym: Faktury VAT nr (...), w tym na nieistniejące firmy, z których się nie rozliczył na łączną kwotę 66.227,05 zł netto na szkodę firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka

I. Oskarżonego Ł. M. (1) uznaje za winnego czynów opisanych w punktach od 1 do 13 zarzutów, z tym ustaleniem, że działanie oskarżonego polegało na przybiciu wskazanych w zarzutach podrobionych pieczętek na wymienionych w zarzutach fakturach i podrobieniu w ten sposób wskazanych faktur w celu użycia ich za autentyczne i następnie posłużeniu się nimi, przestępstwa te kwalifikuje z art. 270 § 1 k.k. , jednocześnie uznając, że stanowią one ciąg przestępstw, na podstawie art. 91 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazuje go na karę (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Oskarżonego Ł. M. (1) uniewinnia od popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w punkcie 14 zarzutów;

III. Oskarżonego Ł. M. (1) w ramach zarzutu XV uznaje za winnego tego, że w okresie od lutego 2011 roku do maja 2011 roku w A., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako przedstawiciel handlowy firmy P.H.U. (...) sp. jawna z/s w A., doprowadził w/w firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 57.190,98 zł w ten sposób, że wprowadził w/w firmę w

błąd co do istnienia zamówień pobranych od klientów oraz zlecił wystawienie na rzecz tych klientów faktur VAT o numerach: nr (...), nr (...)–2011, nr (...), nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–211, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, nr (...)–2011, na skutek czego wydano mu z magazynu w/w firmy towar, którym następnie rozporządził, przestępstwo to kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

IV. Oskarżonego Ł. M. (1) uznaje za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w punkcie XVI aktu oskarżenia;

V. Ustalając, że przestępstwa wskazane w punkcie III i IV wyroku stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. Na mocy art. 85 k.k. w zw. art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone wobec oskarżonego w punktach I i V wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. Na mocy art. 46 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej firmy P.H.U. (...) sp. jawna z siedzibą w A. kwotę 57.190,98 zł (pięćdziesiąt siedem tysięcy sto dziewięćdziesiąt złotych 98/100) z tytułu naprawienia szkody;

VIII. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz zastępcy generalnego adw. M. G. (2) – adw. J. G. (1) kwotę 1136,52 zł (tysiąc sto trzydzieści sześć złotych 52/100), tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu;

IX. Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt II K 1713/12

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w A. zajmuje się dystrybucją lakierów i akcesoriów dla samochodowej branży lakierniczej i blacharskiej. W okresie od lutego do czerwca 2011r. Ł. M. (1) był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w A. na stanowisku przedstawiciela handlowego. Do obowiązków służbowych Ł. M. (1) należało zbieranie zamówień od klientów znajdujących się na terenie jego działalności (województwo (...)) na produkty firmy (...) z siedzibą w A., dostarczanie produktów klientom oraz odbieranie pieniędzy od klientów w przypadku faktur gotówkowych i przekazywanie ich do siedziby firmy. Ł. M. (1) w inkryminowanym okresie zamieszkiwał wraz z konkubiną J. W. w K.. Tam też miał swój magazyn, w którym przechowywał towar należący do (...) C. z siedzibą w A., a następnie sprzedawał klientom. Ł. M. (1) wysyłał do siedziby firmy (...) zapotrzebowania na towar w formie wiadomości e-mail oraz telefonicznie. Podawał wówczas ilość i rodzaj produktów, jakich zapotrzebowanie zgłaszali klienci. Do magazynu (...) firma (...) z siedzibą w A. wysyłała za pomocą kuriera towary, które Ł. M. (1) wskazał, jako zamówione przez konkretnych klientów. Były do niego wysyłane także produkty, które nie były zamawiane przez konkretnych klientów, a które na swoim magazynie chciał mieć Ł. M. (1), by móc sprzedawać je klientom, gdy będą oni mieli takie zapotrzebowanie. Ł. M. (1) raz w miesiącu bywał również w siedzibie firmy w A. i wówczas osobiście odbierał towar, który zawoził do swojego magazynu w K.. Gdy klient potrzebował pilnie jakiś produkt, a Ł. M. (1) nie miał go na stanie w swoim magazynie, to podczas składania zamówienia w siedzibie firmy, informował, by towar został wysłany bezpośrednio do klienta. Jeżeli towar był wysyłany do magazynu (...), to zawsze wystawiany był dokument MM (przesunięcie międzymagazynowe) oraz załączany był także list przewozowy. Jeżeli towar, który był wysyłany do magazynu (...), był zamówiony uprzednio przez konkretnego klienta, to do niego dołączana była także faktura VAT. Gdy towar był wysyłany bezpośrednio do klienta, to wówczas także była do niego od razu załączana faktura VAT. W

innych przypadkach, jeśli Ł. M. (1) rozprowadzał towar zamówiony w siedzibie firmy przez siebie, który uprzednio nie był zamawiany przez konkretnego klienta, to po jego rozprowadzeniu przekazywał telefonicznie lub poprzez wiadomości e-mail informacje do siedziby firmy (...) w A., dotyczące danych klienta i ilości oraz rodzaju produktów, które zostały sprzedane. Po uzyskaniu tych informacji, w siedzibie firmy wystawiana była faktura VAT, zawierająca imię i nazwisko Ł. M. (1), jako sprzedawcy, do celów wewnętrznego rozliczania przedstawicieli handlowych. Następnie faktura była wysyłana do Ł. M. (1), który dostarczał ją osobiście do klienta, bądź była wysyłana bezpośrednio do klienta. Zależało to od decyzji Ł. M. (1). Ł. M. (1) nie był upoważniony do wystawiania faktur VAT w imieniu firmy (...) z siedzibą w A., mógł wystawiać jedynie dokumenty WZ (wydanie zewnętrzne) lub KP (kasa przyjęła). Faktury VAT wystawiane przez firmę (...) nigdy nie były wypisywane ręcznie, a jedynie drukowane. Zazwyczaj były to faktury przelewowe, a gdy były gotówkowe, to Ł. M. (1) doręczając klientowi fakturę odbierał również pieniądze za towar i wystawiał dokument KP.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. M. (1) – k. 211-212, 347-348; zeznania świadka P. L. – k. 20-23, 169v, 374-378, 912-914; zeznania świadka M. D. – k. 696-697; zeznania świadka A. J. – k. 720-722; zeznania świadka G. G. – k. 747-748; zeznania świadka K. K. – k. 748-748v, 995-998; kopie listów przewozowych i korespondencji e-mail – k. 485-512; kopie korespondencji e-mail wraz z kopiami faktur wystawionych przez (...) C. z/s w A. – k. 607-632.

W okresie od kwietnia 2011 roku do czerwca 2011 roku Ł. M. (1) sprzedawał towary należące do firmy (...) z siedzibą w A. między innymi firmie (...). Na sprzedane produkty Ł. M. (1) wystawił ręcznie przez niego wypisane faktury VAT o nr: (...) na kwotę 262,68 zł netto w dniu 26 maja 2011 r., (...) na kwotę 268,35 zł netto w dniu 27 maja 2011 roku, (...) na kwotę 97,59 zł netto w dniu 11 maja 2011 roku, (...) na kwotę 107,30 zł netto w dniu 31 maja 2011 roku, (...) na kwotę 558,90 zł netto w dniu 26 kwietnia 2011 roku, 683 na kwotę 109,80 zł netto i 682 na kwotę 1408,85 zł netto w dniu 29 kwietnia 2011 roku, (...) na kwotę 721,71 zł netto w dniu 20 maja 2011 roku i 496 na kwotę 1756,80 zł netto w dniu 28 kwietnia 2011 roku. Na w/w fakturach przybił podrobioną pieczętkę sprzedawcy firmy (...), pomimo, iż nie był pracownikiem tej firmy i nie był upoważniony do wystawiania faktur w imieniu tej firmy. P. G., synowi właściciela firmy (...), który reprezentował tą firmę, Ł. M. (1) powiedział, iż produkty te pochodzą ze sklepu patronackiego firmy (...) z siedzibą w A. i stąd jest inna pieczętkę sprzedawcy.

Dowód: zeznania świadka P. G. – k. 16-17, 156-157, 368-371; zeznania świadka M. G. (1) – k. 768-769; zeznania świadka M. C. – k. 129, 219-221, 442-444; kopie faktur – k. 3-4, 158-166; ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań dokumentów – k. 546-567; protokoły okazania wizerunku – k. 228-233.

Firma (...) współpracowała z firmą (...) z siedzibą w A. od lutego do maja 2011 roku. Firmę (...) reprezentował Ł. M. (1), który sprzedawał produkty tej firmy. W dniu 27 kwietnia 2011 roku Ł. M. (1), będąc w P. w siedzibie firmy (...), wystawił dwie faktury VAT własnoręcznie wypisane bez numerów na kwoty netto 788,87 złotych i 3320,92 złote przybijając podrobioną pieczętkę sprzedawcy firmy **P.H.U. (...) J. N. (1) z/s w D.**, pomimo, iż nie był pracownikiem tej firmy, ani nie był upoważniony do wystawiania faktur w imieniu tej firmy. Wymienione faktury zostały opłacone do rąk Ł. M. (1) gotówką. Dla M. C. powiedział, iż firma (...) otworzyła nową siedzibę w D. i stąd pieczętkę innej firmy na fakturach.

Dowód: zeznania świadka M. C. – k. 129, 219-221, 442-444; zeznania świadka J. N. (1) – k. 103v, 371-373; kopie faktur – k. 64-65; ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań dokumentów – k. 546-567.

Ł. M. (1) będąc przedstawicielem handlowym firmy (...) z/s w A. sprzedawał od kwietnia do maja 2011 roku produkty tej firmy przedsiębiorstwu **P.H.U. (...) J. N. (2)** z siedzibą w D.. Na sprzedane produkty Ł. M. (1) wystawił ręcznie przez niego wypisane faktury o nr: (...) z dnia 25.05.2011 r. na kwotę 285,09 złotych, 896 z dnia 28.04.2011 roku na kwotę 479,92 zł, 682 z dnia 05.05.2011 roku na kwotę 290,84 zł, 286 z dnia 20.04.2011 roku na kwotę 510,82 zł i 287 z dnia 20.04.2011 roku na kwotę 467,03 zł. Ł. M. (1) na w/w fakturach przybił podrobioną pieczętkę firmy (...) z siedzibą w C., pomimo, iż nie był pracownikiem tej firmy, ani nie był upoważniony do wystawiania faktur w imieniu tej firmy. Wymienione faktury zostały opłacone do rąk Ł. M. (1) gotówką.

Dowód: zeznania świadka M. C. – k. 129, 219-221, 442-444; zeznania świadka J. N. (1) – k. 103v, 371-373; kopie faktur – k. 106-113; ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań dokumentów – k. 546-567; protokół okazania wizerunku – k. 235-236.

W okresie od lutego 2011 roku do maja 2011 roku Ł. M. (1) pobrał z magazynu firmy (...) z/s w A. towar o łącznej wartości 57.190,98 zł netto, wskazując na takie zapotrzebowanie od klientów, pomimo tego, iż na ten towar klienci w/w firmy nie składali zamówień. Następnie zlecił w księgowości firmy (...) z/s w A. wystawienie 22 faktur VAT, na łączną kwotę w powyższej wysokości w tym faktury VAT o nr (...) wystawione na firmę (...) z/s w C., (...) -2011, (...) -2011 wystawione na firmę (...), (...) -2011 wystawiona na firmę (...), (...) -2011, (...) -2011 wystawione na firmę (...) J. H., (...) -2011 wystawiona na firmę (...), (...) -2011, (...) -2011, (...) -2011 wystawione na firmę (...), (...) -2011 wystawiona na firmę P.H.U. J. J. N. (1), (...) -2011 wystawiona na firmę Usługi (...), (...) -2011 wystawiona na firmę (...), (...) -2011, (...) -2011 wystawione na firmę (...) sp. z o.o. producent mebli łazienkowych, armatura sanitarna, (...) -2011 wystawiona na firmę (...), (...) -2011 wystawiona na firmę (...), (...) -2011 wystawiona na firmę (...), (...) -2011 wystawiona na firmę Usługi (...). Firma (...) -M. S. nie istnieją, natomiast właściciele pozostałych firm nie zamawiali i nie otrzymali towarów wyszczególnionych w powyższych fakturach. Dane do faktur w postaci sprzedanych produktów i nazw firm, dla których zostały sprzedane podał Ł. M. (1).

Dowód: zeznania świadka M. B. – k. 125, 366-367; zeznania świadka J. K. – k. 92v, 367-368; zeznania świadka M. C. – k. 129, 219-221, 442-444; zeznania świadka R. G. – k. 97, 408-409; zeznania świadka J. H. – k. 170-171, 410-412; zeznania świadka S. M. – k. 116, 118-119, 373-374; zeznania świadka P. G. – k. 16-17, 156-157, 368-371; zeznania świadka M. G. (1) – k. 768-769; zeznania świadka J. N. (1) – k. 103v, 371-373; kopie dokumentów dot. Stanów magazynowych Ł. M. (1) – k. 982; kopie dokumentów KP – k. 983; zestawienie faktur z magazynu (...) – k. 984; kopie listów przewozowych i dokumenty MM – k. 985 kopie faktur – k. 127, 52-54, 56-57, 71-73, 84-88, 99-101, 149-152, 59-63; notatka urzędowa – k. 90; telegram – k. 114; protokoły przekazania towaru – k. 24-28; zestawienia rozliczeń magazynu (...) – k. 29-31.

Ł. M. (1) w dniu 14 marca 2011 roku będąc w siedzibie firmy (...) pobrał kwotę 1650 zł od J. H. jako zaliczkę za mieszalnik, komputer, wagę i mieszadła i wystawił na powyższe dowód wpłaty KP nr 1. Zamówienie miało być zrealizowane do dnia 4 kwietnia 2011r. Ł. M. (2) nigdy nie złożył w swojej firmie zamówienia na wyżej wskazany towar. Nie miał zamiaru realizacji umowy. Pieniądze, które przyjął tytułem zaliczki wzięł dla siebie.

Dowód: zeznania świadka J. H. – k. 170-171, 410-412; dowód wpłaty – k. 174, maile z zamówieniami – k. 607 – 632; kopie listów przewozowych i korespondencji e-mail – k. 485-512;

By ukryć swoje oszustwa i fakt sprzedaży towarów firmy (...) klientom bez wiedzy właściciela pod szyldem innych firm i przywłaszczenia pieniędzy ze sprzedaży Ł. M. (1) w dniu 1 czerwca 2011r. powiadomił pracodawcę – firmę (...) i policję o tym, że został napadnięty i skradziono mu firmowy samochód V. (...) wraz z towarem, telefonem i pieniędzmi z utargu. W rzeczywistości do napadu i kradzieży nie doszło. Samochód został odebrany przez przedstawiciela firmy (...) z Komisariatu Policji w C..

Dowód: zeznania świadka P. L. – k. 20-23, 169v, 374-378, 912-914; zeznania świadka A. J. – k. 720-722;

Oskarżony Ł. M. (1) w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień. (wyjaśnienia oskarżonego – k. 211-212)

W postępowaniu przed Sądem Ł. M. (1) także nie przyznał się do zarzucanych czynów i odmówił składania wyjaśnień. Zgodził się odpowiadać na pytania swojego obrońcy i wówczas wyjaśnił, iż w firmie (...) pracował od lutego 2011 r. do czerwca 2011 r. jako przedstawiciel handlowy. Przed tym okresem nie pracował w tej firmie. Firma przysyłała do niego do domu towar, a jego zadaniem było znalezienie klientów na ten towar i jego rozprowadzenie. Większość zamówień składanych przez niego firma (...) wysyłała bezpośrednio do klientów. Nie wystawiał w imieniu firmy (...) żadnych faktur, nie był do tego upoważniony. Dane do faktur dla firmy dostarczał e-mailem lub telefonicznie. W firmie

kontaktował się głównie z A. J., który był jego bezpośrednim przełożonym, używał telefonu służbowego do kontaktów z klientami i z firmą. Z tego, co wie, to jego samochód służbowy był wyposażony w nawigację do weryfikowania jego tras oraz w razie zaginięcia samochodu. Na jego terenie przed jego zatrudnieniem pracował inny przedstawiciel handlowy o imieniu Ł., który pracował także, gdy on się zatrudnił i łamał zasady w ten sposób, że jeździł po jego klientach. W. o to spór między nimi w firmie. Zdarzało się, że zamawiał towar, który uprzednio nie był zamawiany przez klienta i wtedy nie zlecał od razu wystawiania faktur na ten towar. Nie używał podrobionych pieczętek firm z a/o i nigdy ręcznie nie wystawiał faktur u klientów. (wyjaśnienia oskarżonego – k. 346-348)

Oskarżony Ł. M. (1) był dotąd dwukrotnie karany za czyny z art. 278 § 1 k.k. i z art. 284 § 2 k.k.

Dowód: dane o karalności – k. 1023-1025.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, przede wszystkim w postaci zeznań świadków, dokumentacji w postaci faktur VAT i ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań dokumentów.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków P. G., M. G. (1), J. N. (1) i M. C.. Powyższe osoby prowadzą własne przedsiębiorstwa, którym Ł. M. (1) sprzedawał produkty należące do firmy (...) z/s w A.. Wszyscy wymienieni świadkowie zeznali, iż Ł. M. (1) był jedynym przedstawicielem handlowym, który do nich przyjeżdżał. Zeznali także, iż to on osobiście będąc w siedzibach ich firm wystawiał faktury, które wypisywał własnoręcznie. Ponadto wskazali, iż Ł. M. (1) na fakturach przybijał pieczętkę należącą do innej firmy niż (...) C. z/s w A. i tłumaczył to tym, iż firma ta otworzyła nowy oddział lub sklep partnerski i stąd inna pieczętka. Świadkowie ci potwierdzili także, iż za wszystkie faktury płacili gotówką do rąk Ł. M. (1). Jak wynika z zeznań powyższych świadków oskarżony przyjeżdżał do nich i sprzedawał produkty lakiernicze, a następnie wypisywał za każdym razem ręczną fakturę VAT. Jeśli był w firmie (...), to na fakturach przybijał pieczętkę firmy (...), jako sprzedawcy, gdy był w firmie (...) to na fakturach przybijał pieczętki firmy (...), zaś będąc w firmie (...) na fakturach wystawianych dla tej firmy przybijał pieczętki firmy (...) z/s w C.. Każdy z powyższych świadków zdecydowanie zaprzeczył, by wystawiał faktury na rzecz firm wpisanych na fakturach wypisanych przez oskarżonego oraz by tym firmom cokolwiek sprzedawały.

Zeznania powyższych świadków należy uznać za szczegółowe i zbieżne ze sobą. Zeznania powyższe wzajemnie się potwierdzają i są konsekwentne. W powyższych zeznaniach, pomimo tego, iż wymienieni świadkowie się nie znali (poza M. i P. G.) brak jest jakichkolwiek rozbieżności i nieścisłości. Wobec powyższego oraz w związku z tym, iż osoby te znały Ł. M. (1) jedynie jako przedstawiciela handlowego brak jest także podstaw do uznania, by osoby te miały interes w składaniu zeznań przeciwko niemu. Co istotne, wszystkie powyższe osoby (po za M. C.) zgodnie wskazały na wizerunek oskarżonego podczas okazania, jako osoby, która reprezentowała firmę (...) z/s w A. i która ręcznie na miejscu wypisywała faktury przybijając pieczętki innych firm. Przedłożyli także kopie faktur ręcznie wypisanych przez oskarżonego, które od niego dostali. Świadkowie ci także zgodnie i konsekwentnie zaprzeczyli, by otrzymali faktury wydrukowane i wystawione przez (...) C. z/s w A. na zlecenie Ł. M. (1). Zaprzeczyli także, by produkty tam wyszczególnione zamawiali. Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić wiarygodności powyższym zeznaniom.

Na uwzględnienie w całości zasługiwały także zeznania świadków M. B., J. K., S. M., R. G., J. H., A. Ś. i W. K.. Powyższe osoby reprezentują firmy, na które Ł. M. (1) zlecił wystawienie faktur VAT firmie (...) z/s w A., pomimo, że przedsiębiorstwa te nie zamawiały określonych w tych fakturach towarów. Wszyscy powyżsi świadkowie zaprzeczyli, by otrzymali z firmy (...) z/s w A. faktury VAT o nr (...). Ponadto po okazaniu powyższych faktur zaprzeczyli, by zamawiali towary w ilościach i o wartościach podanych na tychże fakturach. Jednocześnie potwierdza to, iż oskarżony zlecał wystawianie faktur na powyższe firmy, a po ich otrzymaniu z siedziby swojej firmy, nie dostarczał ich na miejsce. Świadczy to o tym, iż oskarżony doskonale wiedział, że dane przekazane do wystawienia faktur są fikcyjne i nieprawdziwe. Dzięki mechanizmowi polegającemu na tym, iż osobiście chciał dostarczać klientom wystawione faktury, oskarżony mógł zachowywać je dla siebie i mieć tym samym więcej czasu, zanim przedsiębiorstwo, dla

którego pracował zorientuje się o nieprawidłowościach w jego działalności. Dodatkowo J. H. zeznał, iż wpłacił dla oskarżonego zaliczkę w kwocie 1650 zł, której nie odzyskał, ani nie otrzymał zamówionego towaru. Zeznania te znajdują potwierdzenie w dowodzie wpłaty dla oskarżonego kwoty 1650 zł.

Zeznania powyższych świadków także są konsekwentne i wzajemnie ze sobą korespondują. Powyższe osoby nie znały się ze sobą, więc nie można przypuszczać, by ustaliły wspólną wersję wydarzeń i by fakt nieotrzymania faktur był jedynie przypadkiem lub pomyłką. Już samo to, iż świadkowie ci stanowczo i zgodnie zeznali, iż nie zamawiali nawet wyszczególnionego

Sąd nie znalazł także okoliczności, które byłyby podstawą do podważenia zeznań świadków P. L., A. J., G. G., K. K. i M. D.. Wszystkie powyższe osoby były w inkryminowanym czasie pracownikami firmy (...) z/s w A.. Przede wszystkim osoby te opisały zasady współpracy Ł. M. (1) z firmą (...) z/s w A.. Wszyscy zgodnie potwierdzili, iż większość towaru była wysyłana do magazynu (...), a także większość faktur była wysyłana do oskarżonego, który następnie miał je dostarczać klientom. Osoby te wskazały, iż na część towaru rozprowadzanego przez oskarżonego faktury były wystawiane dopiero na jego zlecenie, gdzie wskazywał, na kogo ma być wystawiona i co zostało sprzedane. Świadkowie ci zaznaczyli także, iż oskarżony nie był upoważniony do wystawiania faktur, były one wystawiane w siedzibie firmy, głównie przez K. K. na jego zlecenie lub od razu z towarem, jeśli był uprzednio zamówiony przez konkretnego klienta. Wszystkie faktury wystawione przez firmę (...) z/s w A. były zawsze drukowane, nie były wystawiane ręcznie. Zeznania te są wzajemnie ze sobą spójne i zgodne, ponadto są konsekwentne i znajdują potwierdzenie w zebranej dokumentacji w postaci faktur, korespondencji e-mail i przedłożonych zestawień. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do ich kwestionowania. Powyższe zeznania zostały częściowo potwierdzone także przez samego oskarżonego.

Sąd jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom J. W.. Potwierdziła ona, że mieszkała razem z oskarżonym i do jej domu przywożone były produkty firmy (...), gdy Ł. M. (1) był tam zatrudniony. Potwierdziła ona również, iż odbierała także sama towar, który był przywożony, co pokrywa się ze stanem faktycznym i dokumentacją zebraną w sprawie. Jednakże stwierdziła, iż niektóre podpisy mogą nie być jej, choć nie była tego pewna. Z racji tego, iż świadek ten nie mógł kategorycznie stwierdzić, czy podpisy na niektórych listach przewozowych należały do niej, czy też nie, to nie sposób dać wiarę takim zeznaniom. Z racji tego, iż towary były wysyłane na adres, gdzie zamieszkiwała wspólnie z oskarżonym i gdzie przyznała, iż również odbierała towar nie sposób uznać, by było inaczej. Ponadto kwestie te nie miały istotnego znaczenia dla rozpoznawanej sprawy, albowiem nie podważa to faktu, iż Ł. M. (1) wystawiał faktury VAT na sprzedany towar podbijając fałszywą pieczętką i zlecał wystawienie faktur na towar, który nie był zamawiany przez wskazanych na fakturach odbiorców.

Zeznania świadków Ł. S., J. P., B. K. i T. S. Sąd uznał za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Świadkowie ci nie posiadali wiedzy na temat czynów dokonanych przez oskarżonego i nie wiedzieli, w jaki sposób oskarżony rozprowadzał towar. Ł. S. jako przedstawiciel firmy (...) przedstawił, jak wygląda jego współpraca z tą firmą oraz podkreślił, iż nie było sytuacji aby jeździł do tych samych klientów co oskarżony.

Sąd w całości uwzględnił ekspertyzę kryminalistyczną z zakresu badań dokumentów. Sporządzona została przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie. Opinia ta jest szczegółowa, jasna i spójna. Nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Opinia ta jednoznacznie potwierdza, iż ręcznie wypisane faktury z fałszywymi pieczętkami, zostały wypisane przez oskarżonego Ł. M. (1) i to on się na nich podpisał. Opinia ta potwierdza, więc także zeznania świadków P. G., M. C. i J. N. (1) odnośnie tego, iż oskarżony przyjeżdżał do ich firm i tam wypisywał ręcznie faktury. Podkreślenia w tym miejscu wymaga wskazanie, że to Sąd na rozprawie odbierał od oskarżonego próby pisma wpływowego, dyktując oskarżonemu dane z kwestionowanych faktur. Oskarżony, sporządzając wzory pisma pod dyktando, powtórzył te same błędy ortograficzne, które pojawiły się na przedmiotowych fakturach. Powyższe, niezależnie od podobieństwa samego charakteru pisma, bezsprzecznie potwierdza, że to Ł. M. (1) wystawiał wskazane faktury.

Sąd w całości uwzględnił także pozostałe dokumenty w sprawie w postaci protokołów oględzin wizerunku oskarżonego, danych o karalności, kopii faktur załączonych do akt sprawy, kopii wiadomości e-mail, kopii listów

przewozowych. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i organy w prawem przepisanej formie i stwierdzają okoliczności, na które zostały wystawione. Dokumenty te nie były także kwestionowane przez żadną ze stron. Protokoły oględzin wizerunku oskarżonego są dowodem na to, iż to Ł. M. (1) przyjeżdżał do firm (...), J. N. (1) i M. C. i to on wystawiał ręcznie wypisane faktury, na których przybite były fałszywe pieczętki. Wszyscy bowiem świadkowie rozpoznali oskarżonego, jako tą osobę. Jedyne M. C. nie była w stanie wskazać tej osoby, jednakże tłumaczyła to faktem, iż miała z oskarżonym styczność jedynie 2 razy przez krótki czas, a do jej firmy często przyjeżdżają różni przedstawiciele handlowi, co jest zdaniem Sądu usprawiedliwione. Kopie wiadomości e-mail są potwierdzeniem tego, iż oskarżony wysyłał dane dotyczące firm i ilości zakupionych produktów od niego do siedziby firmy w celu wystawienia faktur. Z kolei listy przewozowe potwierdzają, iż oskarżony i jego konkubina odbierali wysyłany towar pod adresem, w którym zamieszkiwali.

Dokumenty MM i zestawienia magazynowe magazynu oskarżonego nie miały istotnego znaczenia dla rozpoznawanej sprawy. Sąd bowiem nie badał ilości produktów znajdujących się w magazynie oskarżonego i ilości brakujących produktów, albowiem wykroczyliby w ten sposób poza ramy aktu oskarżenia. Gdyby oskarżonemu został zarzucony czyn przywłaszczenia mienia, jedynie wtedy Sąd byłby zobligowany do zbadania stanów magazynowych oskarżonego i braków na tym magazynie w celu ustalenia czy doszło do przywłaszczenia mienia i w jakich rozmiarach.

Sąd jedynie w niewielkiej części dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Ł. M. (1), a mianowicie w takim, w jakim wyjaśnił, iż pracował od lutego do czerwca 2011 roku dla (...) C. z/s w A. na stanowisku przedstawiciela handlowego. Również w zakresie, w jakim oskarżony wyjaśnił, iż nie był upoważniony do wystawiania faktur w imieniu powyższej firmy, zamawiał towar telefonicznie lub mailowo, który przychodził na jego adres i był przez niego rozprawiany, nie budzą żadnych wątpliwości, albowiem pokrywa się z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie w postaci zeznań świadków, dokumentów w postaci faktur i korespondencji mailowej.

W pozostałym zakresie, w jakim oskarżony nie przyznał się do winy i stwierdził, iż nie podrabiał faktur poprzez przystawianie na nich fałszywych pieczętek, Sąd nie mógł dać wiary. Na wstępie należy zaznaczyć, iż wyjaśnienia oskarżonego nie były obszernie i nie odnosił się do większości dowodów, jedynie ograniczył się do stwierdzeń, iż nie popełnił zarzucanych mu czynów. Przeczy temu wiarygodny, spójny i jednolity materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie. Przede wszystkim, co już było przez Sąd wskazane, świadkowie w osobach P. G., M. G. (1), J. N. (1) i M. C. jednolicie podali, że oskarżony wypisywał ręcznie w siedzibach ich firm faktury VAT, na których były przystawiane pieczętki innych firm. Powyżsi świadkowie rozpoznali na okazym wizerunku właśnie Ł. M. (1), jako osobę wystawiającą przedmiotowe faktury. P. G. potwierdził nawet, iż oskarżony przybijał pieczętki na miejscu w siedzibie jego firmy, co widział osobiście. Fakt, iż faktury były ręcznie wypisane, na których przybite są podrobione pieczętki, jest potwierdzony niepodważalną ekspertyzą kryminalistyczną, która jednoznacznie potwierdza, iż zostały one wypełnione i podpisane własnoręcznie przez oskarżonego Ł. M. (1).

Odnośnie czynów z art. 286 § 1 k.k., to przede wszystkim zeznania świadków w osobach M. B., J. K., S. M., R. G., J. H., A. Ś. i W. K. świadczą o tym, iż oskarżony podał nieprawdziwe dane dla firmy (...) z/s w A. odnośnie wystawienia faktur. Świadkowie ci także jednolicie zeznali, iż wskazanych na fakturach drukowanych przez firmę (...) produktów nie zamawiali w takich ilościach i faktur tych nie odnaleźli w swoich zbiorach księgowych, co potwierdza, iż Ł. M. (1) podał nieprawdziwe dane dotyczące tychże kwestii. Ponadto, jak ustalono, firmy takie jak K. i Kolor-M. nie istnieją. Skoro więc oskarżony, jak sam przyznał, przekazywał dane do wystawiania faktur do siedziby swojej firmy, to gdyby nie popełnił powyższych czynów, to nie miałby powodu podawać danych nieistniejących firm w celu wystawienia faktur.

Z uwagi na powyżej omówiony materiał dowodowy bezsprzecznym jest, iż oskarżony Ł. M. (1) dopuścił się zarzucanych czynów z art. 270 § 1 k.k. i z art. 286 § 1 k.k.

Czyn z art. 270 § 1 k.k. polega na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu w celu użycia go za autentyczny. Znamiona czasownikowe przestępstwa określonego w § 1 (zwanego fałszem materialnym dokumentu) wyrażono określeniami: „podrabia”, „przerabia”, „używa”. Dla niniejszej sprawy istotne znaczenie ma pojęcie podrobienia i użycia. Podrabianiem jest nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania

wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. W grę może wchodzić podrobienie całości dokumentu lub tylko jego fragmentu. „Podrobieniem będzie więc zarówno podrobienie całego tekstu [...] dokumentu wraz z podpisem, jak i podrobienie samego podpisu. Nie czyni przy tym różnicy, czy osoba, której podpis podrobiono, w rzeczywistości istnieje i nosi imię i nazwisko, które podrobiono, czy też osoba ta nie istnieje” (Peiper, Komentarz, s. 395). Jak podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z 4.12.2002 r., III KKN 370/00, LEX nr 74375: „Z punktu widzenia przedmiotu ochrony przestępstwa z art. 270 kk obojętne jest, czy podrobiony został oryginał dokumentu, jego kopia czy kserokopia. Przestępstwo w swojej istocie skierowane jest przeciwko wiarygodności dokumentu, a to może być zachwiane w sytuacji, gdy w obrocie prawnym znajdzie się kserokopia dokumentu nie odpowiadająca treści oryginalnego dokumentu lub stanowiąca jedyny dokument”. „Użycie za autentyczny” to przedstawienie lub przedłożenie podrobionego czy przerobionego dokumentu osobie prywatnej albo instytucji, czyli wykorzystywanie funkcji, jakie może pełnić taki podrobiony czy przerobiony dokument.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż oskarżony Ł. M. (1) przybił na fakturach VAT wymienionych w zarzutach podrobione pieczętki, a następnie posłużył się tak podrobionymi fakturami przedkładając wymienionym w zarzutach firmom jako autentyczne. Oskarżony, będąc wcześniej u klientów, których pieczętki następnie podrobił, miał dostęp do treści ich pieczętek, kiedy podbijali oni swoje pieczętki na drukach KP. Następnie musiał zlecić wyrobienie takich pieczętek, by móc je przystawiać na podrobionych fakturach.

Czyn z art. 286 § 1 k.k. polega na tym, iż dana osoba w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Odnosząc się do zarzutu XV aktu oskarżenia, wskazać trzeba, że oskarżony Ł. M. (1) wprowadził firmę (...) z/s w A. w błąd poprzez podanie do siedziby firmy nieistniejących zamówień od klientów i zlecił wystawienie na te zlecenia faktur VAT (wskazanych w zarzucie), na skutek czego został mu wydany z magazynu firmy towar. Towar ten został następnie sprzedany innym, niż wskazani w zleceniach, klientom pod szyldem innych firm, a pieniądze ze sprzedaży oskarżony zachował dla siebie. Tym samym oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286 §1 k.k.

Dodać trzeba, że Sąd dokonał modyfikacji czynu zarzucanego oskarżonemu w zakresie kwoty niekorzystnego rozporządzenia mieniem, do jakiego doprowadził oskarżony. Przyjęta kwota 57 190,98 zł wynika z uwzględnienia wszystkich faktur VAT przedstawionych w zestawieniu faktur nie zapłaconych, a wystawionych na zlecenie Ł. M. (1). Jednakże Sąd nie uwzględnił przedstawionego tam paragonu (...) -2011 na kwotę 958,83 zł, albowiem nie sposób ustalić, czy paragon ten został opłacony, ani na jaką firmę / osobę został on wystawiony.

Nie ulega także wątpliwości, że oskarżony Ł. M. (1) swoim zachowaniem wypełnił także znamiona przestępstwa z art. 286 §1 k.k. odnośnie czynu XVI zarzucanego mu w akcie oskarżenia - pobrał bowiem od J. H. zaliczkę na mieszalnik, komputer, wagę i mieszał, ale zamawianego towaru nie dostarczył. W rzeczywistości nie miał zamiaru takiego towaru dostarczyć, nie złożył bowiem u swojego pracodawcy zamówienia na wskazane przedmioty.

Sąd uniewinnił oskarżonego Ł. M. (1) od czynu zarzucanego mu w pkt 14 aktu oskarżenia. Czyn ten nie wypełnia bowiem znamion czynu zabronionego z art. 270 § 1 k.k. Jak już wyżej wspomniano podrobieniem jest nadanie jakiemś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. Przerobienie polega zaś na zmianie treści istniejącego, autentycznego dokumentu (por. wyrok SN z 5.09.2000 r., II KKN 569/97, Prok. i Pr.-wkł. (...), poz. 6). Przerobienie może polegać m.in. na dokonaniu skreśleń, dopisków, wymazań. Por. bliżej P.-F. [w:] (...), t. 8, s. (...) i n. Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony, zaś przerobiony jest wówczas, gdy osoba nieupoważniona zmienia dokument autentyczny (wyrok SN z 27.11.2000 r., III KKN 233/98, Prok. i Pr.-wkł. (...), poz. 4). Wobec powyższego wpisanie danych, które nie były zgodne z rzeczywistością na druku dokumentu WZ jest jedynie nierzetelnym sporządzeniem dokumentu, co nie wyczerpuje znamion z art. 270 § 1 k.k. Zarówno druki WZ, jak i pieczętka firmy P.H.U. (...) C. były oryginalne, zaś sam oskarżony był upoważniony do wystawiania dokumentów WZ w imieniu tej firmy. Wobec tego, iż oskarżony w żaden sposób nie przerobił

wymienionych w akcie oskarżenia dokumentów WZ, ani ich też nie podrobił, choćby poprzez przybicie fałszywej pieczętki bądź sfalszowanie czyjegoś podpisu, nie sposób uznać, by, czyn ten wyczerpywał znamiona omawianego przestępstwa.

Sąd, uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynów zarzucanych w punktach od 1-13 aktu oskarżenia, ustalił, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

Również czyny zarzucone w punktach 15 i 16 aktu oskarżenia stanowią odrębny ciąg przestępstw. W myśl art. 91 § 1 k. k., jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa albo więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z podobnym sposobem działania – oskarżony sprzedawał bowiem klientom firmy (...) towary, na które wystawiał własnoręcznie wypisane faktury VAT, na których przystawiał podrobione pieczętki innych firm. Spełniona jest także wskazana w art. 91 § 1 k. k. przesłanka popełnienia przestępstw w krótkich odstępach czasu, albowiem oskarżony wszystkie powyższe czyny popełnił w okresie pomiędzy lutym i majem 2011 roku, a więc w ciągu 4 miesięcy. W związku z powyższym, wobec faktu, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 91 § 1 k. k. (tj. działanie z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw), Sąd uznał, że zarzucane oskarżonemu przestępstwa stanowią dwa ciągi przestępstw określone w art. 91 § 1 k. k.

Spoleczna szkodliwość czynów określonych w punkcie I wyroku była niemała. Oskarżony nadużył bowiem zaufania firmy, w której pracował, jak i jej klientów. Działanie oskarżonego nie było jednorazowe, a czynów dokonał wielokrotnie na przełomie kilku miesięcy. Dopiero, gdy jego przełożeni zorientowali się, iż w jego działalności są nieprawidłowości i zostały ujawnione jego działania, to oskarżony został zwolniony z pracy i tym samym nie mógł dalej podrabiać sporządzanych faktur.

Spoleczna szkodliwość czynów opisanych w punktach III i IV wyroku także należy określić jako niemałą. Oskarżony spowodował bowiem w firmie, w której pracował, szkodę w wysokości niemal 60 000 złotych, a dodatkowo szkodę w innym przedsiębiorstwie będącym klientem firmy (...) na kwotę 1650 zł. Przy czym nadużył zaufania do siebie.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiają okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynów oskarżonego, oraz fakt, iż był już dwukrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

Wobec powyższego Sąd za czyny opisane w punkcie I wyroku skazał oskarżonego Ł. M. (1) na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Kara wymierzona oskarżonemu została wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Należy przy tym mieć na uwadze, iż czyny popełnione przez oskarżonego stanowią ciąg przestępstw, a więc Sąd mógł wymierzyć karę pozbawienia wolności w wysokości nawet do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, czyli do 7,5 roku pozbawienia wolności. Oskarżony popełnił omawiane czyny wielokrotnie w ten sam sposób i dopiero zorientowanie się jego przełożonych i samych klientów firmy spowodowało, iż oskarżony zmuszony był zaprzestać takiej działalności. Świadczy to o zuchwałości oskarżonego, który za nic miał w tamtym okresie porządek prawny i podrabiał dokumenty przystawiając sfalszowane pieczętki firm, które obdarzyły go zaufaniem. Wymierzona kara nie przekracza stopnia społecznej szkodliwości czynu, będzie adekwatną karą do popełnionych czynów stanowiącą wystarczającą dolegliwość. Pozwoli to oskarżonemu przemyśleć swoje zachowanie i zapobiegnie popełnieniu przez niego podobnych przestępstw i uświadomi mu, iż takie postępowanie jest nieopłacalne.

Za czyny opisane w punktach III i IV wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, stąd również i w tym przypadku kara wymierzona została w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Należy przy tym mieć na uwadze, iż czyny popełnione przez oskarżonego stanowią ciąg przestępstw, a więc Sąd mógł wymierzyć karę pozbawienia wolności w wysokości nawet do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, czyli

do lat 12. Oskarżony swoim postępowaniem wyrządził szkodę dwóm podmiotom, w tym firmie w której pracował na kwotę niemal 60 000 złotych. Z uwagi na powyższe jedynie wymierzona kara będzie stanowić wystarczającą dolegliwość dla oskarżonego i zapobiegnie w przyszłości popełnianiu przez niego kolejnych przestępstw.

W punkcie VI. wyroku Sąd połączył wymierzone oskarżonemu w punktach I i V kary pozbawienia wolności i wymierzył przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie VII wyroku Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej swoim działaniem szkody przedsiębiorstwu (...) sp. Jawna z siedzibą w A.. Niewątpliwie jest, iż spółka ta doznała szkody w wyniku działania oskarżonego, ponadto złożyła wniosek o naprawienie szkody, stąd orzeczenie takie było obligatoryjne. Jeśli chodzi o wysokość szkody, to Sąd już przy omawianiu kwalifikacji prawnej opisał dlaczego uznał za szkodę kwotę 57.190,98 zł. Jak już wcześniej wskazano, spółka do wysokości poniesionej szkody i kwoty, której zasądzenia się domagała, włączała także kwotę odpowiadającą stracie za towary, które zostały przez oskarżonego przywłaszczone i nie zostały odzyskane w toku remanentu magazynu oskarżonego. Powyższa strata pokrzywdzonego wynikała z przywłaszczenia rzeczy przez oskarżonego, a zatem z przestępstwa, które nie zostało mu zarzucone w akcie oskarżenia. Rozważanie kwestii przywłaszczenia pozostałych towarów i przypisanie oskarżonemu przywłaszczenia wychodziłoby poza granicę oskarżenia. Pomimo tego, że w treści zarzutu wskazano jako wysokość szkody kwotę wynikającą z oświadczenia pokrzywdzonego, to jednak wyraźnie podano także, że wysokość szkody wynika z treści faktur wystawionych na zlecenie oskarżonego przez pracodawcę, nie mających pokrycia w zamówieniach firm wskazanych na fakturach.

A.. J. G. (2) była obrońcą z urzędu w postępowaniu prowadzonym przeciwko Ł. M. (1) wobec czego w punkcie VIII wyroku zasądono na jej rzecz kwotę (...),52 tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu.

W punkcie IX wyroku Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie. Oskarżony obecnie nie pracuje, nie posiada majątku i ma trudną sytuację finansową. Dodatkowo orzeczone kara pozbawienia wolności utrudni oskarżonemu zdobycie środków finansowych w najbliższym czasie, stąd uiszczenie kosztów sądowych przez oskarżonego byłoby dla niego nadmiernie uciążliw